

Arrest

nr. 236 994 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de

Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst uit een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat niet wordt getwijfeld aan verzoeksters verklaringen betreffende intrafamiliaal geweld, maar dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor dergelijke problemen geen of onvoldoende beroep heeft gedaan en zou kunnen doen op de hulp en bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij in de onmogelijkheid is om enige vorm van effectieve en niet tijdelijke bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten. Zij staat dit met geen enkel begin van bewijs en doet op deze manier geen afbreuk aan de motieven hieromtrent.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit

verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij noch haar zoon A. een beroep hebben gedaan op enige beschermingsmaatregelen in Albanië.

Bovendien blijkt uit de COI Focus van 27 juni 2018 waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, dat Albanië maatregelen neemt om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal erkent weliswaar dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, maar hij verwijst naar de COI Focussen van 13 oktober 2017 en 26 juni 2018 waaruit blijkt dat er door Albanië ernstige inspanningen worden geleverd om huiselijk geweld te bestrijden. De door verzoeksters aangehaalde informatie is minder actueel dan de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund waardoor zij er niet in slaagt aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met betrekking tot de toegang tot de Albanese autoriteiten verwijst verzoekster nog naar Franstalige arresten van de Raad die zouden aantonen dat de aanpak tegenover gevallen van huiselijk geweld niet voldoet.

De Raad wijst er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoekster betwist niet dat zij nooit stappen heeft ondernomen om de Albanese autoriteiten te contacteren met het oog op bescherming. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van toegang tot de autoriteiten en de loutere bewering dat zij niet in staat is de autoriteiten in te lichten, wat niet volstaat. Zij kan bezwaarlijk voorhouden dat de autoriteiten haar niet kunnen helpen zonder zelf aan te tonen dat zij dit reeds heeft gedaan. De loutere verwijzingen naar rapporten en arresten omtrent algemene info rond de toegang tot autoriteiten tonen niet aan dat zij persoonlijk niet op bescherming kan rekenen nu zij geen concrete ervaringen of pogingen weergeeft. Hetzelfde kan worden gezegd waar zij nog verwijst naar algemene rapporten over corruptie in de rechtbanken en de politie. Dat haar schoonfamilie invloed zou hebben in Albanië, is niet meer dan een loutere bewering die zij niet staft met enige begin van bewijs. Bovendien biedt dit geen verschoning voor het verzoeksters nalaten bescherming te vragen aan de Albanese autoriteiten, te meer uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt blijkt dat Albanië de afgelopen jaren verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Waar verzoekster erop wijst dat huiselijk geweld in Albanië wijdverspreid is, dient in herinnering gebracht te worden dat in casu het door verzoekster aangevoerde huiselijk geweld niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekster gaat er hierbij echter aan voorbij dat zij niet aantoonst dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekster en haar zoon, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 mei 2020 voert verzoekende partij allereerst aan dat haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging worden beperkt door voormeld machtenbesluit terwijl zij

gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM). Verzoekende partij volhardt in haar vraag om gehoord te worden en meent dat de problematiek van COVID-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Zij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, zo vervolgt verzoekende partij, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoekende partij eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit derhalve geenszins beknot.

3.2.1. Verder stelt verzoekende partij dat *“hij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de bijzonder beperkte analyse, die niet in concreto antwoordt op zijn verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen.”* en meent zij dat de beschikking geenszins een antwoord biedt op de kritieken en opmerkingen zoals aangevoerd in haar verzoekschrift.

Zij volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in haar verzoekschrift en benadrukt de volgende elementen: *“Vooreerst wenst verzoekende partij aan de raad mee te delen dat een nichtje S.E.(...) wél erkend werd als vluchteling op 16/1/2017 en dit ingevolge beslissing van de RvV CCE no.193.619.*

Dat zij meent dat met deze erkenning, die een bevestiging uitmaakt van de familiale problematiek onvoldoende rekening werd gehouden.

Dat de vader van E.(...), broer van de echtgenoot van verzoeker immers werkt bij de snelle interventie-eenheid, dat zijn invloed groot is, zodanig dat verzoeker geen bescherming zal verkrijgen van de autoriteiten.

Dat verzoekster dit ook zo onderstreepte in haar verhoor en verzoekschrift.

Dat beroep doen op de Albanese overheden dan ook geen oplossing had kunnen bieden, wel integendeel.

Verder wenst verzoeker te onderstrepen dat zij en haar kinderen (cfr ook A.S.(...) RvV 236.059/IV) slachtoffer werden van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot en hun vader.

Dat de verklaringen van verzoekster en haar kinderen duidelijk zijn, zonder tegenstrijdigheden.

Dat in Albanië huiselijk geweld een wijd verspreid probleem is, waartegen de autoriteiten onvoldoende optreden.

Dat verzoekster dan ook geen bescherming dient te verwachten van haar nationale autoriteiten.

Dat verzoekster ontegenzeggelijk behoort tot deze groep.

Dat verzoekster en haar kinderen mishandeld werden, dat zij gepoogd hebben de situatie op te lossen in Albanië, vergeefs.

Dat verzoekster ondanks de weigering van haar man en schoonfamilie, deze laatste toch verliet. Dat dit hen in hun eer aantast, zodanig dat zij zich gerechtigd voelen zich te wreken.

Dat verzoekster zeer terecht voor haar leven, minstens haar fysieke integriteit vreest.

Dat de medische toestand van verzoekster zelf, die lijdt aan een hartkwaal en van één van de kinderen, die aan epilepsie lijdt, de situatie nog verergert.

Dat zij immers afhankelijk is van financiële hulp om te kunnen overleven.

Overwegende dat verzoekster meent dat het onterecht is dat de CGVS de invloed van haar echtgenoot en schoonfamilie – verscheidene andere schoonbroers bekleden eveneens invloedrijke posities – niet eens onderzocht heeft.

Dat verzoekster bevestigt dat voor haar Albanië geen veilig land is en dat gelet op haar specifieke situatie.

Dat de inspanningen en pogingen gedaan om de politie te professionaliseren vooreerst eerder aangeven dat ze dat niet zijn en dat ze dus geen effectieve bescherming bieden, doch bovendien, gelet op de specifieke situatie van verzoekster, zal zij geen bescherming kunnen krijgen.

Verzoekster meent dat de macht van haar schoonfamilie wel degelijk aangetoond is, en zelfs aanvaard werd door de RVV in het arrest dat haar nietje internationale bescherming verleende.”

3.2.2. Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat in de beschikking van 11 februari 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, waarbij zij evenwel nalaat te preciseren voor welke van haar argumenten dit het geval zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 19 maart 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en also mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonde, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. 240.981, nv Dranaco).

In voornoemde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet lijkt aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. De beschikking van 11 februari 2020 motiveert als volgt:

“(…) De commissaris-generaal stelt in casu vast dat niet wordt getwijfeld aan verzoeksters verklaringen betreffende intrafamiliaal geweld, maar dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor dergelijke problemen geen of onvoldoende beroep heeft gedaan en zou kunnen doen op de hulp en bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij in de onmogelijkheid is om enige vorm van effectieve en niet tijdelijke bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten. Zij staat dit met geen enkel begin van bewijs en doet op deze manier geen afbreuk aan de motieven hieromtrent.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij noch haar zoon A. een beroep hebben gedaan op enige beschermingsmaatregelen in Albanië.

Bovendien blijkt uit de COI Focus van 27 juni 2018 waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, dat Albanië maatregelen neemt om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal erkent weliswaar dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, maar hij verwijst naar de COI Focussen van 13 oktober 2017 en 26 juni 2018 waaruit blijkt dat er door Albanië ernstige inspanningen worden geleverd om huiselijk geweld te bestrijden. De door verzoeksters aangehaalde informatie is minder actueel dan de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund waardoor zij er niet in slaagt aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met betrekking tot de toegang tot de Albanese autoriteiten verwijst verzoekster nog naar Franstalige arresten van de Raad die zouden aantonen dat de aanpak tegenover gevallen van huiselijk geweld niet voldoet.

De Raad wijst er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoekster betwist niet dat zij nooit stappen heeft ondernomen om de Albanese autoriteiten te contacteren met het oog op bescherming. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van toegang tot de autoriteiten en de loutere bewering dat zij niet in staat is de autoriteiten in te lichten, wat niet volstaat. Zij kan bezwaarlijk voorhouden dat de autoriteiten haar niet kunnen helpen zonder zelf aan te tonen dat zij dit reeds heeft gedaan. De loutere verwijzingen naar rapporten en arresten omtrent algemene info rond de toegang tot autoriteiten tonen niet aan dat zij persoonlijk niet op bescherming kan rekenen nu zij geen concrete ervaringen of pogingen weergeeft. Hetzelfde kan worden gezegd waar zij nog verwijst naar algemene rapporten over corruptie in de rechtbanken en de politie. Dat haar schoonfamilie invloed zou hebben in Albanië, is niet meer dan een loutere bewering die zij niet staat met enige begin van bewijs. Bovendien biedt dit geen verschuiving voor het verzoeksters nalaten bescherming te vragen aan de Albanese autoriteiten, te meer uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt blijkt dat Albanië de afgelopen jaren verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Waar verzoekster erop wijst dat huiselijk geweld in Albanië wijdverspreid is, dient in herinnering gebracht te worden dat in casu het door verzoekster aangevoerde huiselijk geweld niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekster gaat er hierbij echter aan voorbij dat zij niet aantoonde dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekster en haar zoon, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt."

Met het summier hernemen en benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Dient benadrukt dat in casu niet wordt getwijfeld aan de verklaringen van verzoekende partij betreffende het huiselijk geweld dat zij en haar zoon hebben gekend. Verzoekende partij toont echter niet aan dat zij

voor deze problemen – en vooral bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoekende partij sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad herneemt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat zij noch haar zoon A. een beroep hebben gedaan op enige beschermingsmaatregelen in Albanië. Verzoekende partij lichtte namelijk nooit de Albanese politie in over de problemen met haar echtgenoot en ook haar zoon A. kaartte de huiselijke problemen nooit aan bij de Albanese autoriteiten (notities persoonlijk onderhoud, p.20; notities persoonlijk onderhoud A., p.10). Nochtans hebben zij verklaard nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (vragenlijst DVZ, d.d. 05/07/2019, vraag 7; vragenlijst DVZ A.S., d.d. 05/07/2019, vraag 7).

Waar verzoekende partij aangeeft dat haar nichtje S.E. erkend werd als vluchteling op 16 januari 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels het arrest nr. 193.619 en de macht en invloed van haar echtgenoot en schoonfamilie benadrukt, wijst de Raad er vooreerst op dat elke verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Uit het door verzoekende partij bijgebrachte arrest blijkt dat haar nicht, gelet op haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, erkend werd omdat zij redenen had te vrezen te worden vervolgd vanwege het behoren tot de sociale groep homoseksuelen en zij door haar specifieke profiel, namelijk die van een jong meisje wiens vader, met een professioneel profiel van hoge verantwoordelijkheid bij de politie, homofob en gewelddadig is ten aanzien van dierbaren, het slachtoffer is van homofobe handelingen die waarschijnlijk niet door haar nationale autoriteiten kan worden beschermd (RvV 193 619 van 12 januari 2017, 3.9 en 3.12).

Dient benadrukt dat de problemen van verzoekende partij en haar zoon A., namelijk huiselijk geweld door haar echtgenoot/vader, niets te maken hebben met de conflictsituatie die het nichtje S.E. van verzoekende partij heeft gekend. De invloedrijke positie van haar schoonfamilie, kan het nalaten van verzoekende partij om de Albanese autoriteiten in te lichten over de problemen die zij met haar man kende, geenszins rechtvaardigen en kan ook geen reden zijn om in de toekomst geen beroep te doen op de Albanese autoriteiten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Bovendien ligt *in casu* recente landeninformatie voor waaruit blijkt dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn om onder meer corruptie aan te pakken en huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *"Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de*

detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder erkent het Commissariaat-generaal dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”

De Raad verwijst naar en herneemt waar in de beschikking van 11 februari 2020 wordt gemotiveerd dat “De door verzoeksters aangehaalde informatie is minder actueel dan de informatie waarop de analyse

van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund waardoor zij er niet in slaagt aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekende partij brengt in de pleitnota geen concrete elementen bij die voorgaande in een ander daglicht stelt.

Verzoekende partij haalt voorts nog haar medische en financiële toestand aan, doch met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen slaagt zij er niet in de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“Wat uw gezondheidsproblemen betreft en die van uw zoon A.(...), dient te worden vastgesteld dat de door jullie ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Er dient overigens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u en A.(...) wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Albanië. Jullie deden doorheen de jaren meermaals een beroep op verschillende ziekenhuizen en verschillende dokters (CGVS Vera p.4,7,11-12,21-22; CGVS A.(...), p.8-9) om uw ziekte en die van A.(...) te behandelen of om jullie te laten verzorgen. Uit jullie verklaringen blijkt dan ook dat jullie wel degelijk toegang hadden tot medische zorg in Albanië. Het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.” Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar zussen en broers haar financieel hielpen en met medicatie en zij familiale steun kent in Albanië (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 10; notities persoonlijk onderhoud A., p. 8).

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS